

Sygn. akt VIII Ka 597/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2019 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Izabela Zinkiewicz

przy udziale Prokuratora Marty Olszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2019 roku

sprawy L. S.

oskarżonego o czyn z art. 178 a § 1 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 05 czerwca 2019 roku, sygnatura akt III K 34/19

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300,- (trzysta) złotych tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża w/w kwotą 50,- (pięćdziesiąt) złotych z tytułu pozostałych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

L. S. został oskarżony o to, że: w dniu 04 sierpnia 2018 r. o godz. 14:10 w B., rejonu (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, I badanie 1,30 mg/dm³, II badanie 1,39 mg/dm³, III badanie 1,12 mg/dm³, IV badanie 1,09 mg/dm³, V badanie 1,04 mg/dm³, VI badanie 1,04 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 05 czerwca 2019 r. w sprawie sygnatura akt III K 34/19 oskarżonego L. S. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, z tym, że przyjął, iż stan nietrzeźwości oskarżonego wynosił około 2 promile alkoholu we krwi i za to na podstawie art. 178a § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równa się kwocie 10 złotych. Na podstawie art. 42 § 2 kk, art. 63 § 4 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat i zaliczył na poczet orzeczonego środka okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 04.08.2018 r. Na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 złotych tytułem opłaty i 752,65 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył powyższe rozstrzygnięcie w całości. Skarżący na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 § 2 kpk zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1) art. 16 kpk w zw. z art. 175 § 1 kpk polegającą na poczynieniu ustaleń faktycznych dotyczących ilości spożytego przez oskarżonego alkoholu przed prowadzeniem pojazdu (w okolicach godziny 12:00) w oparciu o oświadczenia oskarżonego złożone wobec funkcjonariuszy policji przeprowadzających interwencję, w sytuacji gdy oświadczenia te nie mogą stanowić podstawy do czynienia takich ustaleń, albowiem zostały złożone przed nadaniem L. S. statusu podejrzanego, a więc przed pouczeniem go o prawie do odmowy składania wyjaśnień, a - w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego - spowodowały dla oskarżonego ujemne konsekwencje procesowe,

2) art. 171 § 7 kpk polegającą na poczynieniu ustaleń faktycznych dotyczących ilości spożytego przez oskarżonego alkoholu przed prowadzeniem pojazdu (w okolicach godziny 12:00) w oparciu o oświadczenia oskarżonego złożone wobec funkcjonariuszy policji przeprowadzających interwencję, w sytuacji gdy odebranie oświadczeń od oskarżonego odbyło się w warunkach wyłączających swobodę jego wypowiedzi, gdyż - jak wynika z zeznań funkcjonariusza D. M. - z oskarżonym był utrudniony kontakt, jego wypowiedzi były nielogiczne, bez sensu, wyczuwalna była silna woń alkoholu od oskarżonego i w związku z tym nie udało się z nim porozumieć;

3) art. 7 kpk polegającą na przeprowadzeniu dowolnej w miejsce swobodnej oceny dowodów w postaci:

a) sporządzonych przez biegłą sądową opinii, poprzez uznanie, ich za pełne, logiczne i spójne, w sytuacji gdy:

- biegła w pierwszej opinii założyła w sposób nieuprawniony, iż oskarżony po zakończeniu prowadzenia pojazdu spożył alkohol w ilości 750 ml piwa o stężeniu alkoholu 6%, podczas gdy założenie to nie znajduje odzwierciedlenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, a miało bezpośredni wpływ na wniosek opinii dotyczący stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w trakcie „przystąpienia do nadpicia” przez oskarżonego (2 o/oo) ostatecznie przyjętego przez Sąd jako stężenie alkoholu we krwi oskarżonego w trakcie prowadzenia pojazdu;
- biegła w opinii uzupełniającej założyła w sposób nieuprawniony (będąc niesłusznie, odgórnie zobligowana do tego przez Sąd), iż w okolicach godziny 12:00 (przed prowadzeniem pojazdu) oskarżony spożył alkohol w ilości 4 piw, co miało wpływ na ustalenia i wnioski opinii, w tym dotyczące prawidłowości wyników (ich sekwencji) przeprowadzonych badań pomiarowych;
- biegła w opinii uzupełniającej nie przedstawiła kategorycznego wniosku co do stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w trakcie prowadzenia pojazdu, ograniczając się jedynie do sformułowania, iż nie ma możliwości by oskarżony przyjechał nad zalew całkowicie trzeźwy, w sytuacji gdy sformułowanie to nie pozwala na ustalenie, czy stężenie alkoholu we krwi oskarżonego w trakcie prowadzenia pojazdu przekraczało dopuszczalne prawem normy;
- biegła w obydwu opiniach nie wzięła pod uwagę deklarowanej przez oskarżonego ilości wypitego alkoholu po zakończeniu prowadzenia pojazdu (5 piw), podczas gdy ilość alkoholu spożyta przez oskarżonego po zakończeniu prowadzenia pojazdu, przy uwzględnieniu wyników pomiarowych, ma wpływ - ze względu na charakter badania retrospektywnego (prospektywnego) - na wysokość stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w trakcie prowadzenia pojazdu (biegła nie przeprowadziła badania w wariancie w którym oskarżony spożył alkohol w ilości 5 piw dopiero po zakończeniu prowadzenia pojazdu);
- biegła w pierwszej opinii nie wskazała, w jaki sposób kształtowałyby się stężenie alkoholu we krwi oskarżonego w trakcie prowadzenia pojazdu w zależności od ilości alkoholu spożytego przez oskarżonego po zakończeniu jego prowadzenia, co rzutuje na prawidłowość wniosków opinii;
- opinie biegłej nie mogły stanowić pełnowartościowego dowodu, gdyż biorąc pod uwagę charakter badania retrospektywnego (prospektywnego) oraz wyniki badań pomiarowych, brak stosownych ustaleń Sądu co do ilości

alkoholu spożytego przez oskarżonego po zakończeniu prowadzenia pojazdu, uniemożliwił ustalenie stężenia alkoholu we krwi w trakcie jego prowadzenia;

b) zeznań świadka J. S. polegającą na ustaleniu, iż oskarżony znajdował się pod wpływem alkoholu w trakcie prowadzenia pojazdu, w sytuacji gdy zeznania świadka nie stanowią obiektywnego źródła dowodu na fakt występowania alkoholu we krwi oskarżonego oraz wysokość jego stężenia, a ponadto świadek zeznała, iż nie wyczuła alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu;

- która to dowolna ocena dowodów doprowadziła Sąd do wadliwego wniosku, iż stężenie alkoholu we krwi oskarżonego w trakcie prowadzenia pojazdu przekraczało dopuszczalne prawem normy i wynosiło 2 o/oo.

4) art. 424 § 1 kpk polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób wadliwy, przejawiający się w braku wskazania przez Sąd jakiego rodzaju ilość alkoholu została spożyta przez oskarżonego po zakończeniu prowadzenia pojazdu, co uniemożliwia weryfikację wniosków biegłej wyrażonych w opinii w zakresie rzekomego stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w trakcie prowadzenia pojazdu, przyjętych przez Sąd jako podstawa wydanego rozstrzygnięcia - a w konsekwencji również uniemożliwia weryfikację prawidłowości wyroku.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 kpk oraz 437 § 2 kpk, obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu

ewentualnie:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku skarżącego uznać należy, iż Sąd I Instancji na podstawie zebranego i wszechstronnie ocenionego materiału dowodowego poczynił trafne ustalenia faktyczne, zgodne z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Wyrazem sędziowskiego przekonania w wymienionej kwestii pozostaje uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy szczegółowo ustosunkował się do każdego z dowodów wskazując, które z faktów uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 k.p.k.). W oparciu o tak ustalony stan faktyczny prawidłowo wywiódł o winie oskarżonego oraz kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu.

Odnosząc się do naruszenia przez Sąd I Instancji zasady swobodnej oceny dowodów zaznaczyć należy, że zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga wykazania wad w ocenie konkretnych dowodów dokonanej przez Sąd I Instancji, prowadzących do wniosku, iż przekracza ona granice swobodnej oceny. Tymczasem argumentacja zwarta w uzasadnieniu apelacji nie wykazuje w istocie, że rozumowanie Sądu Rejonowego jest nielogiczne i wadliwe.

Należy bowiem pamiętać o tym, że przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),
- jest wyczerpujące i logiczne – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 k.p.k.) (por. też wyrok Sądu Najwyższego z 03 marca 1998 roku, V KKN 104/98,

Prokuratura i Prawo 1999/2/6, LEX 35095; wyrok Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 1997 roku, IV KKN 58/97, Prokuratura i Prawo 1997/11/1, LEX 31393).

Sąd Odwoławczy za całkowicie nietrafny uznaje zarzut naruszenia art. 16 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k. Podkreślić należy, iż czynności przeprowadzenia badań urządzeniami do pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu w żadnym razie nie można porównywać do informacji uzyskanych w drodze rozpytania przez funkcjonariuszy pojawiających się na miejscu zdarzenia, a następnie odtwarzania tak uzyskanych informacji od osoby, która została później postawiona w stan oskarżenia, w drodze przesłuchania funkcjonariuszy. Badanie urządzeniem do pomiarów zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu jest jednym z wyjątków od zasady braku obowiązku dowodzenia swojej niewinności oraz dostarczania dowodów na swoją niekorzyść przez oskarżonego (art. 74 § 1 k.p.k.). W art. 74 § 2 pkt 1 k.p.k. ustawodawca przewidział obowiązek poddania się przez taką osobę m.in. innym badaniom niepołączonym z naruszeniem integralności ciała. Przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2018.1990 j.t.), w szczególności art. 129 ust. 2 pkt 3 uprawnia funkcjonariusza policji, w związku z wykonywaniem czynności służbowych, do żądania poddania się przez kierującego pojazdem lub przez inną osobę, w stosunku do której zachodzi uzasadnione podejrzenie, że mogła kierować pojazdem, badaniu w celu ustalenia zawartości w organizmie alkoholu. W art. 129 i wskazano ogólnie sposób i warunki przeprowadzenia badań, szczegółowe uregulowanie tej kwestii pozostawiono ustawodawcy we wskazanej ustawie („1. Badanie w celu ustalenia zawartości w organizmie alkoholu przeprowadza się przy użyciu urządzeń elektronicznych dokonujących pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli stan osoby podlegającej badaniu uniemożliwia jego przeprowadzenie urządzeniem elektronicznym lub osoba ta odmawia poddania się takiemu badaniu. W takim przypadku ustalenie zawartości w organizmie alkoholu następuje na podstawie badania krwi.

3. Badanie w celu ustalenia zawartości w organizmie alkoholu może być przeprowadzone również w razie braku zgody osoby podlegającej badaniu, o czym należy ją uprzedzić.

4. Warunki oraz sposób przeprowadzania badań, o których mowa w ust. 1 i 2, określają przepisy wydane na podstawie art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2016 r. poz. 487, z 2017 r. poz. 2245 i 2439 oraz z 2018 r. poz. 310, 650 i 1669).”). W oparciu o wskazany art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi właściwy minister w sposób szczegółowy określił warunki i sposób przeprowadzenia powyższych badań. W rozporządzeniu Ministra Zdrowia i Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 grudnia 2018 r. w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie (Dz.U.2018.2472) określono m.in. sposób utrwalania przeprowadzenia badań. Z § 7 ust 1 pkt 8 wynika, że protokół powinien zawierać określenie ilości, rodzaju i godziny spożycia napojów alkoholowych przez osobę badaną w ciągu ostatnich 24 godzin - na podstawie oświadczenia osoby badanej, jeżeli jego złożenie jest możliwe, przy czym zgodnie z § 7 ust. 2 osobę badaną, jeżeli jest to możliwe, informuje się o możliwości odmowy złożenia oświadczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 8.

Z przedmiotowych protokołów badania stanu trzeźwości oskarżonego k. 5, 6 wynika, że wszystkie przewidziane przepisami wymogi zostały spełnione. W żadnym momencie postępowania ani L. S. ani jego obrońca nawet nie sygnalizowali, że w/w nie został przez funkcjonariuszy pouczone o prawie do odmowy składania oświadczeń w punktach 7 protokołów. Ani Sąd Odwoławczy ani Sąd Rejonowy nie miał najmniejszych podstaw do powzięcia wątpliwości o zgodności z prawem powyższych czynności, łącznie ze spisaniem protokołów i zawartych w nich treści. Co więcej każdorazowo L. S. zgadzał się z wynikami przeprowadzonych badań, wszystkimi wpisami zawartymi w protokołach, bowiem dwukrotnie w punktach 9 protokołu oświadczał, że nie żąda przeprowadzenia badania krwi, po czym dwukrotnie składał czytelny podpis. Zatem nie było najmniejszych przeszkód ku temu, aby w dalszym postępowaniu przyjmować wskazywaną przez w/w jedną z wersji zdarzenia, że „w ciągu ostatnich 24 godzin spożył napój alkoholowy piwo, w ilości ok. 4 x 0,5 l dnia 04.08.18 o godzinie ok. 12:00” (k. 5v, 6v). Z powyższych względów również zarzut oznaczony numerem 2 jest chybiony, bowiem jednym z warunków odebrania informacji

wpisywanych do protokołu badania od zatrzymanego jest stwierdzenie przez policjanta, że złożenie takich oświadczeń „jest możliwe”. A taka sytuacja zdaniem Sądu Odwoławczego w dniu 04 sierpnia 2018 r. zaistniała.

Zarzut nr 3 dotyczący opinii biegłej jest nietrafny, oparty na dowolnych, życzeniowych i nieznajdujących odzwierciedlenia w aktach zarzutach.

Myli się obrońca wskazując, że biegła dokonała w swojej pierwszej opinii nieuprawnionych założeń. Z wyjaśnień oskarżonego złożonych w dniu 06 sierpnia 2018 r. wynika, że „ok 14:00 lub 15:00 wypił pół piwa”. Na miejscu wyjął z samochodu dwa piwa i wypił je z partnerką. Z wyjaśnień wynika również, że jadąc nad zalew w sklepie (...) w K. zakupił 6 piw (...) (k. 16). Powyższe wbrew twierdzeniom obrońcy było podstawą do poczynienia przez biegłą wskazywanych w zarzutach założeń. Kwestia podstaw prawnych do przyjęcia przez Sąd i biegłą spożycia przez L. S. 4 piw o godzinie 12:00, jak wyżej uzasadniono, nie budzi najmniejszych wątpliwości. Zatem każdy z zarzutów oparty na negowaniu prawidłowości ustaleń poczynionych w oparciu o te założenia nie mógł być uwzględniony.

Również kilkakrotnie skarżący podnosi, że z opinii biegłej nie wynika w sposób stanowczy jaki poziom alkoholu w organizmie miał mocodawca w/w w momencie przybycia na miejsce zdarzenia, bowiem opinia nie zawiera stanowczego stwierdzenia w tym zakresie, a jedynie sformułowanie „nie ma możliwości by oskarżony przyjechał nad zalew całkowicie trzeźwy”. I znowu powyższa część zarzutów jest oparta na wyrwanym z kontekstu z opinii sformułowaniu biegłej, analizującej różne warianty zdarzenia, kolejno wskazywane przez podejrzanego a następnie oskarżonego, które obalają w drodze wyliczeń matematycznych jego oświadczenia co do ilości spożytego alkoholu po przybyciu na miejsce zdarzenia (k. 100). Adwokat zdaje się nie zauważać dwukrotnego stanowczego stwierdzenia biegłej, odnośnie zawartości alkoholu w organizmie w/w w momencie przybycia na miejsce zdarzenia, które oscylowało czy też dążyło do wartości około 2‰ (k. 29, 99). Sąd Odwoławczy nie widzi potrzeby analizowania kolejnych wersji podawanych przez oskarżonego przed Sądem, skoro nie było tak precyzyjnego wniosku ze strony oskarżonego i jego obrońcy, gdy każdy analizowany wariant z nadpiciem alkoholu wskazywany przez L. S. okazywał się nieprawdopodobny. Dlatego uznano, że żaden z argumentów zawartych w zarzucie nr 3 związany z różnymi wersjami wskazywanymi przez L. S. odnośnie ilości spożywanego alkoholu po przybyciu na miejsce zdarzenia nie okazał się celny.

Kolejnym przykładem dowolnego, konstruowanego w oderwaniu od materiału dowodowego zarzutu, są uwagi dotyczące świadka J. S.. Obrońca eksponuje, że świadek zeznała, iż nie wyczuła alkoholu w wydychanym powietrzu przez oskarżonego. Po raz kolejny przy rozstrzygnięciu tego zarzutu wystarczające jest zacytowanie kompletnej wypowiedzi świadka w powyższym przedmiocie. J. S. zeznała: „Nie czułam od niego alkoholu bo nie zbliżyłam się do niego na odległość umożliwiającą wyczucie zapachu alkoholu” (k. 2v).

Z powodu wszystkich wyżej wymienionych względów również zarzut naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. został uznany za nieoparty argumentami znajdującymi odzwierciedlenie w aktach sprawy, w tym wywodzie Sądu Rejonowego wskazującego jakie dowody i dlaczego zostały wzięte pod uwagę przy ustalaniu winy. Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację wskazaną przez ten Sąd w uzasadnieniu rozstrzygnięcia.

Za prawidłowością rozstrzygnięcia Sądu przemawia analiza zeznań J. S., w szczególności opis przybycia na miejsce zdarzenia L. S.. Bez cienia wątpliwości widząc w/w świadek stwierdziła, że jest on pijany: „... Poznałam to po wyrazie twarzy, po sposobie mówienia. ten mężczyzna rozmawiał ze mną. Mówił mi, że jest nietrzeźwy, bo w sobotę zawsze pije alkohol. On jak wysiadł z samochodu zaraz po przyjeździe to od razu go zachwiało, szedł chwiejnym krokiem” (k. 2v). Powyższe okoliczności jak również późniejsze zachowanie po dalszym spożywaniu piwa, skutek którego oskarżony kierując samochodem omalże nie wpadł do rzeki, stało się powodem powiadomienia o zdarzeniu przez świadka organów ścigania. Zresztą L. S. sam nie miał najmniejszych wątpliwości, co do wcześniejszych wydarzeń i stanu w jakim się znajdował, gdyż nie tylko przyznał się do winy, ale wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze (k. 16, 16v). Negowanie swojej winy na kolejnych etapach postępowania, w konfrontacji z materiałem dowodowym na którym Sąd Rejonowy oparł rozstrzygnięcie, okazało się niewystarczające do wydania rozstrzygnięcia korzystnego z

punktu widzenia oskarżonego. Sąd Odwoławczy w całości podzielił ocenę wyjaśnień oskarżonego dokonaną przez Sąd I Instancji.

Nie dopatrując się uchybień, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu, uznając sposób procedowania Sądu Rejonowego, wydane orzeczenie i motywy, które legły u jego podstaw za ze wszelkich miar prawidłowe, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

O opłacie orzeczono na mocy art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223), zaś o pozostałych kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Na pozostałe koszty sądowe złożyły się:

- koszty uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 30 zł (art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U.2014.861);
- koszt doręczeń wezwań i innych pism – ryczałt – w kwocie 20 zł (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym Dz.U.2013.663 j.t.).